

Sygn. akt V CSK 18/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku M. S.
przy uczestnictwie T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 16 września 2014 r., sygn. akt II Ca 492/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił apelację wnioskodawczy od postanowienia Sądu Rejonowego w Świdnicy, oddalającego wniosek o ustanowienie służebności przesyłu. Wydając to orzeczenie, Sąd Okręgowy podzielił wniosek sformułowany przez Sąd pierwszej instancji o bezzasadności roszczenia wnioskodawczynie o ustanowienie na jej nieruchomości służebności przesyłu, uczestniczka postępowania nabyła ją bowiem przez zasiedzenie. Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez wnioskodawczynię, zarzucającą wydanie go z naruszeniem: art. 285 § 2 k.c., art. 305¹ k.c., art. 176 k.c., a także wskazującą na „naruszenie przepisów postępowania poprzez nierozpoznanie sprawy co do istoty” (bez sprecyzowania konkretnej naruszonej regulacji). Na tej podstawie wniosła ona o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza istotnych zagadnień prawnych, na których występowanie powołała się skarżąca. Wskazała ona w tym zakresie na problemy związane z ustanowieniem służebności przesyłu (lub prawa o analogicznej treści) i nabyciem jej przez zasiedzenie: (a) dopuszczalność ustanowienia tej służebności bez wskazania nieruchomości władnącej; (b) możliwość rozpoznania zarzutu zasiedzenia, który nie wskazuje sposobu wykonywania służebności i jej obszaru; (c) treść służebności w sytuacji, w której zarzut nabycia jej przez zasiedzenie dotyczy jedynie obszaru ponad powierzchnią nieruchomości; (d) możliwość uznania służebności przesyłu za szczególny rodzaj służebności gruntowej; (e) możliwość nabycia przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu przed dniem wejścia w życie art. 305¹ i następnych k.c. (w razie pozytywnej odpowiedzi na wcześniejsze pytanie); (f) możliwość doliczenia okresu posiadania przed tą datą, odpowiadającego posiadaniu służebności przesyłu, do okresu posiadania niezbędnego do nabycia tej służebności przez zasiedzenie.

Żadna z tych kwestii nie odpowiada jednak pojęciu istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym

stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłankę tę rozumieć należy jako istnienie w sprawie problemu o charakterze precedensowym, związanego z wykładnią prawa, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy mogłoby służyć rozwojowi prawa (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2012 r., I CSK 10/12, nie publ., z dnia 26 marca 2014 r., V CSK 344/13, nie publ. oraz z dnia 9 maja 2014 r., V CSK 476/13, nie publ.).

Problem zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu stanowił jak dotąd przedmiot obszernego orzecznictwa Sądu Najwyższego, konsekwentnie aprobującego możliwość nabycia tego prawa przez zasiedzenie także przed dniem wejścia w życie ustawowej regulacji służebności przesyłu w art. 305¹ i następnych k.c. (tak zwłaszcza uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 142, z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, BSN 2008, nr 10, oraz z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139). W konsekwencji, problemy wymienione wyżej pod literami a oraz d – f nie zawierają jakiegokolwiek waloru nowości, który uzasadniałby wyjaśnienie ich przez Sąd Najwyższy w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej. Problemy wymienione pod literami b i c opierają się natomiast na analizie konkretnego roszczenia o ustanowienie służebności przesyłu, pozostając w bezpośrednim związku z okolicznościami określonej sprawy. Z tego powodu nie można na ich podstawie sformułować dostatecznie ogólnego problemu interpretacyjnego, którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy mogłoby służyć rozwojowi prawa – i spełnić tym samym publiczny cel nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.